ဂျပနိုကေခိပတိရှုပိကခေဖး

အလုံလမ်းရှိ မြန္နာဆေးရုံ ...

ခြံဝင်းထဲသို့ လေးဘီးတက္ကဆီတစီးက ဝင်ရောက်ဆိုက်ရပ်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ဖွံ့ဖြိုး လှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲတွင် သားရေသေတ္တာ၊ အိပ်ယာလိပ်၊ အထုတ်အပိုးများကို မနိုင်မနင်းဆွဲ၍ ဆေးရုံရှိရာသို့ ကန္တဲ့ကလျ လျှောက်လှမ်းလာပါသည်။

သူမကို အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းရှိ ဆရာဝန်ဒေါက်တာမင်းဒင် နှင့် အောက်ထပ်တံခါးဝတွင် စောင့်နေသော ကွန်ပေါင်ဒါ အီစမိုင် တို့က မြင်နေရ၏။ ကုလားဒိန်အီစမိုင်က မချောလေးကို ခေါ်တောတစ်ထောင်အား မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

မိန်းမလှလေး၏မျက်နှာသည် ချောမွေ့နုနယ်လှ၏။ မို့မို့ဖေါင်းဖေါင်းပါးအို့လေးများကို ပိုင်ဆိုင်ထား၏။ တိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အသားအရည်မှာ ဝါဂွမ်းလိုဖြူနုနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဝါးပိုးမျှစ်စို့ပေါက်ကြီးလို ထွားကြိုင်း ဖွံ့ထယ်လှပေသည်။ ရှည်သွယ်မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အချိုးအစားကတောင့်တင်းလှပေသည်။

ကောင်မလေးက မိမိအားငမ်းနေသော အီစမိုင်ရှိရာသို့ ရဲတင်းစွာလျှောက်လှမ်းလာပါသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်၏။ လက်ထဲမှ အထုပ်အပိုးများကို ချလိုက်၏။ အီစမိုင်၏ တဏှာမျက်လုံးများကို ဝံ့ဝံ့စားစား ရင်ဆိုင်ကာကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါရှင် ၊ ကျွန်မဒီဆေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်မဲ့ သူနာပြုဆရာမပါ” ဟုပြော၏။ အီစမိုင်က “ဆရာကြီးတော့မရှိပါဘူး၊ အပေါ်ထပ်မှာသူ့လက်ထောက် ဒေါက်တာမင်းဒင်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီလှေခါးအတိုင်းတက်သွားပါ။ အော်.. နေနေ အဲဒီအထုပ်တွေ ကျွန်နော်ဆွဲခဲ့ပေးမယ် ... ” အီစမိုင်က သူတို့ဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်မည့်သူနာပြုဆရာမလေးမို့ ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံသလိုပြုရင်း အထုပ်အပိုးများကို ကူဆွဲပေး၏ ။ ပြီးတော့သူမကို လှေခါးထစ်မှ အရင်တက်စေလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းမမြင်တိုင်း နှာဘူးထလေ့ရှိသော အီစမိုင်သည် ဆရာမလေး၏ နောက်ပိုင်းအလှကို ကသိဏ်းရှုချင်သောကြောင့် ပါတည်း။

ဆရာမလေးကမူ အီစမိုင်ကို ကျေးဇူးတင်အပြုံးကလေး တချက်ပေးခဲ့ပြီးနောက် လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတော့၏။ ကားပြည့်အိစက်သောတင်သားလုလုတို့သည် ကျင်သောခါးအောက်ပိုင်းမှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆွေ့ဆွေ့ယမ်းယမ်းခါလို့သွားသည်။ တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းသသော ပေါင်တံအစုံတို့က လှေကားကို တထစ်ချင်းတထစ်ချင်း လှမ်းတက်လိုက်တိုင်း တင်အစုံသည် စီးဝါးကျကျ တလုံးချင်းတလုံးချင်း တုန်ခါလို့သွားသည်။ နောက်မှကပ်လိုက်လာသော အီစမိုင်၏ မျက်လုံးကြီးအစုံမှာ မချောလေး၏ တင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းလုံးလုံးကြီးများအပေါ်မှ မခွာနိုင်အောင်ကပ်ညိပါလာသည်ကိုမူ သူမ မသိရှာပါချေ။

မှန်တခါးဝတွင် အဖြူရောင်ဂျူတီကုတ်အရှည် ဘောင်းဘီနက်ပြာနှင့် နားကျပ်ကို လည်ပင်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျမ ဒီဆေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ ဂျူတီရိပို့လာပေးတာပါ၊ ဒေါက်တာ”

ကြောင်အမ်းအမ်းငေးနေသော ဆရာဝန်ကို သူမကပင် စတင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ အော်... ဝင်ခဲ့ပါ... ဆရာမ ” ဒေါက်တာမင်းဒင်က အခန်းထဲသို့ဖိတ်ခေါ်ရင်း စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ “ ထိုင်ပါ... ” သူ့အကြည့်တွေက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မခွာနိုင်အောင်ဖြစ်နေမှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။ စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်အလွတ် တစ်ခုတွင် မခို့တရို့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ “ ကျနော် ဒေါက်တာမင်းဒင်ပါ... ဒါနဲ့ဒီကနာမည်က ” “နန်းမူမူပါဒေါက်တာ.. အလွယ်တကူမူမူလို့ပဲခေါ်နိုင်ပါတယ်..” “အော်.. နန်းမူမူတဲ့လား .. ချစ်စရာလေးနော်...” “ အို... ”

ဒီဆရာဝန်တော့ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ရိသဲ့သဲ့လုပ်ပြီထင်သည်။ အတွေ့အကြုံနုနယ်လွန်းလှသော နပ်(စ်)မအသစ်စက်စက်လေးမို့ ရှက်သွေးကလေးများကြွသွားရသည်။

“ နာမည်ကိုပြောတာပါဗျာ ... နာမည်လှသလို လူကလည်းလှလွန်းတော့ ... လိုက်ပါတယ် ... ” နန်းမူရင်ခုံစပြု၏။ ပြောစရာရှိတာမြန်မြန်ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာနိုင်ဖို့ စိတ်စောနေသည်။ “ နန်းမူနေထိုင်ဖို့အတွက်ဘယ်လိုများစီစဉ်ထားပါသလဲ ဒေါက်တာ ... ” “ စိတ်ချပါနန်းမူ ... ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အားလုံးလွှဲထားပါတယ်တယ် ... နန်းမူအတွက် နပ်(စ်) ကွာတာမှာ အခန်းရမှာပါ ”

စကားသာပြောနေရသော်လည်း ဒေါက်တာမင်းဒင်က နန်းမူကို အဓိပ္ပါယ်ပါသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်တွေက စူးစူးရဲရဲရှိသည်။

နန်းမူ၏ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သေးကျင်သော ခါး၊ လုံးဝန်းဖွံ့ထွားသော ရင်၊ ကားစွင့်ကော့တင်းသော တင်၊ သွယ်လှပေါ်လွင်သော ပေါင်တံစသည့် နန်းမူ၏အလှပသာဒတွေကို ဒေါက်တာမင်းဒင် တပ်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်စိစားပွဲထိုင်နေသည်ကို နန်းမူသိပါသည်။ သူမအပေါ် အလှဘာဝနာပွားနေသည်။ ရာဂတဏှာကြီးထွားနေသည်။ သူ၏ ရဲတင်းလှသော အကြည့်တွေမှာ ရမ္မက်ခိုးတွေဝေနေ၏။ နန်းမူတယောက် ရှက်မိုးတွေစွေသွားရလေ၏။ သူမအဖို့ပါးစပ်ကသာ ဖေါ်ရွေစွာစကားပြောနေရသော်လည်း သူ၏တဏှာမျက်လုံးကြီးတွေကြောင့် အနေရအထိုင်ရခက်နေရှာပါသည်။

လုပ်သက်မရသေးသော သူနာပြုဆရာမလေးအနေဖြင့် ယောကျ်ားတွေရဲ့ ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံမှုကို အတော်ပင်လေ့ကျင့်ရအုံးမည်ဖြစ်၏။ နန်းမူသည် ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ တပ်မက်လွန်းသော အကြည့်များကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့သဖြင့် မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းလေး ငုံ့ထားရင်း ...

“ နန်းမူ သွားလို့ရပြီလား ဒေါက်တာ ... ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်က တစ်ကိုယ်လုံးကို မချင့်မရဲကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ အင်းလေ ... အလုပ်ကိစ္စကိုတော့ နက်ဖြန်အလုပ်ဆင်းတော့မှ စစ္စတာကြီးကို မေးကြည့်ပါ ... ခုတော့ နေဖို့အခန်းကို ဆရာမတယောက်နဲ့ လိုက်ပြခိုင်းလိုက်ပါ့မယ် ... ”

နန်းမူက... ဒေါက်တာမင်းဒင်ကို နှစ်သိမ့်ပြုံးလေးဖြင့် ဝင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ခါးကို ညွတ်ကာ ရိုသေစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်လည်းပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူ့အပြုံးတွေက နန်းမူကို ရင်ဖိုသွားစေအောင် အဓိပ္ပါယ်ပါလှသည်။ သူ့အပြုံးက ရမက်ပြုံး။

“ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် ... ယူအရမ်းချောတာပဲ ... ”

နန်းမူနေထိုင်ရမည့်အဆောင်ကို ရောက်သောအခါ လက်ဆွဲအိပ်ကို ကုတင်ပေါ်မှ ချနေစဉ် တဘက်မှ ဆရာမလေး တစ်ယောက်လာပြီး မိတ်ဆက်သည်။

“ နန်းမူပါ ... ယူ့နာမည်ကရော ... ”

“ အေးမိစံတဲ့ ... မှတ်ထားနော် ယူနဲ့တို့နဲ့က အတူတူနေရမှာ ”

ဆရာမလေးသည် အားကစား လေ့ကျင့်နေဟန်တူသည်။ အဝါရောင်လက်ပြတ်စပို့ရှပ်ကျပ်ကျပ်လေးကို အတွင်း၌ ဘာအခုအခံမှ မပါဘဲကောက်စွပ်ထားသဖြင့် ရင်းသားဝင်းဝင်းမို့မို့တွေက လှုပ်လှုပ်ခါခါရှိသည်။ အောက်ပိုင်းမှ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီတိုနံ့နံ့ လေးကြောင့် ပေါင်သားဖွေးဖွေးလေးများက အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေပေသည်။ ပေါင်တွင်းသား နုနုလေးများသည် အကြောစိမ်းများယှက်သန်းနေသည်ကိုပင် မြင်ရလောက်အောင် ဖြူ ဥလျက်ရှိ၏။ သလုံးသား တစ်တစ်ကလေးများပေါ်တွင် မွှေးနုလေးများက ရွှေရောင်တောက်လျက် ... အားကစားလေ့ကျင့်လွန်းလို့လားမသိ ခန္ဓာကိုယ် အဆစ်အပေါက်က အချိုးကျလှပေသည်။

“ မမူ ဆရာမကြီးနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား ” “ ဟင့်အင်း ... မတွေ့ရသေးဘူး ”

“ သူကအရမ်းဆိုးတာနော် ... ဒီဆေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်တဲ့သူတိုင်း ဒီမှာ အိပ်၊ ဒီမှာ စားရတယ်၊ တပတ်ကို နှစ်ရက်နားခွင့်ရတယ် အဲဒီတော့မှ စားချင်တဲ့ဆီကို သွားစား၊ ကြိုက်သလို လျှောက်လည်၊ ပြန်မအိပ်လဲဖြစ်တယ် ... ”

“ အော် ... ဒီလိုလား ” အေးမိစံ ခေါင်းငြိမ့်၏။

“ အို ... အမလေး ... ဘာကြီးလဲ ”

နန်းမူ အဝတ်အစားများထည့်ရန် ဘီရိုဖွင့်လိုက်သောအခါ ရော်ဘာအမာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယောကျ်ားတန်ဆာ ပုံစံ အတုကြီးက အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားရ၏။

“ အဲဒါက ဘာကြီးလဲ ဘာကြီးလဲ ... အေးမိစံ ... ”

“ အာ ... မမူကလဲ ... မိစံသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ယူလာလို့ ... မမြင်ဘူးတာနဲ့ ခဏယူကြည့်ထားတာပါ ... ”

အေးမိစံက ပလတ်စတစ်လိုင်တံ အတုကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အတော်ပင်ပုံစံတူအောင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ဒစ်ဖျားကြီးက နီရဲပြီး ပြဲလန်လို့၊ အရင်းပိုင်းမှာတော့ ငွေးဥကြီးတွေက တို့လို့တွဲလဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ နန်းမူ ကြက်သီး ဖျန်းဖျန်းထသွားမိ၏။ ပြီးတော့ အဲဒီ အချောင်းကြီးမှာ အဖုဖု အထစ်ထစ်တွေနဲ့ လုပ်ထားလိုက်တာ အသည်းယားစရာကြီးပါ။

“ ကဲပါ ... မမရယ် မကြည့်ရဲရင် ကြည့်မနေပါနဲ့ ... မိစံသိမ်းထားလိုက်ပါ့မယ် ... ”

အေးမိစံက လီးတုကြီးကို သူမ၏ခေါင်းအုံးအောက်တွင် သွားထည့်၏။ နန်းမူ သဘောကျစွာ တချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ မမူ ရေသွားချိုးချင်သွားချိုး ... ဒီနေ့အဆောင်မှာ ရေမလာလို့ အပြင်ဘက်က ရေဘုံဘိုင်မှာ ပဲ ချိုးရလိမ့်မယ် ... မိစံတော့ အားကစားလေ့ကျင့်လိုက်အုံးမယ် ”

နန်းမူနှင့် သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ်များဖြစ်သော်လည်း ... နန်းမူက ပိုလှသည်ဟု အေးမိစံ မှတ်ချက်ချမိသည်။

နန်းမူရဲ့အလှသည် မျက်နှာထက် ကိုယ်ကာယ က ပိုပေသည်။ တင်းကားသော တင်နှင့် သေးသွယ်တောင့်တင်းသော ခါးတို့က လိုက်ဖက်ညီစွာ တည်ဆောက်ထားသည်။ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော ပေါင်တံတို့ကို ပေါ်လွင်အောင် ပျော့ပြောင်းအိညက်သည့် ထမီတို့ကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိပုံရသည်။ အောက်ခံကမူ ဘောင်းဘီတစ်ထပ်တည်းသာ ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း အေးမိစံ သတိထားမိသည်။ အထူးသဖြင့် နန်းမူ၏ အလှခေါင်ချုပ်မှာ သူမ၏ ရင်နှစ်မွှာပင် ဖြစ်သည်။ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ထွားသော ရင်းသားစိုင်များ၏အလှကို ပေါ်လွင်အောင် အောက်ခံ ဘရာစီယာကို အပျော့စားဝင်ဆင်တတ်မှန်း အေးမိစံသိရှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်သွားသည့်အခါ အသားစိုင်ဟူသမျှ လှုပ်ခါသွားအောင် လေ့ကျင့်၍ လျှောက်ထားသည် ထင်၏။ နန်းမူကို ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တို့သည် ရမ္မက်အကြည့်ဖြင့် သမင်လည်ပြန်ပင် ငေးကြည့်ရလောက်အောင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း နန်းမူ၏အလှကို ဒေါက်တာမင်းဒင်တစ်ယောက် တိမ်းမူးသွားမည်ကို အေးမိစံ စိုးရိမ်မိတော့သည်။ အကြောင်းကား အေးမိစံသည် ဒေါက်တာမင်းဒင် အပေါ် ချိန်ရွယ်နေသောကြောင့် ပါတည်း။

ကွန်ပေါင်ဒါ အီစမိုင်၏ ဆေးစပ်ခန်းသည် သူနာပြုနားနေခန်း၏ အပေါ်ထပ်တွင် ရှိ၍ နပ်(စ်) ကွာတာ အပေါ်ထပ်ရှိ အေးမိစံ၏ အခန်းပြူတင်းပေါက်နှင့် ခပ်တည့်တည့်ဖြစ်နေသည်။ အီစမိုင်အဖို့ အေးမိစံ၏ နေပုံထိုင်ပုံကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့မြင်နေရသည်။ သူမ၏ နေထိုင်ပုံက ခပ်ဆန်းဆန်းမို့ ဒါကိုပဲ နေ့တိုင်းချောင်းကြည့်နေရသည်မှာ မရိုးနိုင်အောင်ပဲ ဖြစ်ပေတော့သည်။

တခါတလေ အေးမိစံနှင့် အီစမိုင်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းကြီးစူ၍ မျက်စောင်းထိုးတတ်သည်။ အီစမိုင်က ပြောင်ပြသည့်အခါမျိုးတွင် ပါးချပစ်မည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်မျိုးနှင့် လက်ဝါးထောင်ပြပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပိတ်သွားတတ်သည်။ ဒါဆိုသူမကို အီစမိုင်မမြင်ရတော့၊ ထို့ကြောင့် နောင်အခါမျိုးတွင် သူမရေချိုးသည့်အခါ၊ အဝတ်အစားလဲသည့်အခါ၊ အားကစားလေ့ကျင့်သည့်အခါများတွင် အီစမိုင်သည် သူ့ကိုမမြင်အောင် ပုန်းကွယ်၍အသာအယာ ချောင်းကြည့်လေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တခြားဆိုသလိုပင် အီစမိုင်သည် ကောင်မလေးအပေါ် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ အနေအထိုင်မလုံခြုံသော သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အီစမိုင်မမြင်ဘူးတာ၊ ဘာမှမကျန်။ ဒါပေမဲ့ မြင်ရလေလေ ပိုမြင်ချင်လေ ဖြစ်မိ၏။

ယနေ့လည်း အီစမိုင်တစ်ယောက် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေရသည်။ အေးမိစံကို သူအရမ်းလိုးချင်နေလေသည်။ သူမ၏အလှအပတွေကို မြင်ဖန်များလာတော့ လိုးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ကြာပေပြီ။ အေးမိစံ၏ နေပုံထိုင်ပုံကလဲ အမြဲပင် မလုံ့တလုံဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း အေးမိစံ အေရိုးဗစ်လေ့ကျင့်ချိန်၌ သူဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆေးစပ်ခန်း၏အပေါ် ထပ်ခိုးလေးသို့ ကုတ်ကပ်တွယ်တက်၍ လေဝင်ပေါက်မှ တံခါးကို မဟတဟလေးဖွင့်ကာချောင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဆွဲအားကောင်းလှသော မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် အေးမိစံ အားကစားလေ့ကျင့်နေသည်ကို အတိုင်းသာမြင်နေရသည်။

" အားပါးပါး ... ဒီပို့(စ်)ကတယ်မိပါလား ... "

အေးမိစံသည် သူမကို အီစမိုင်ချောင်းကြည့်နေမှန်း မသိချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကုန်းလိုက် ကွလိုက် ကော့လိုက်ဖြင့် ကာယလေ့ကျင့်ခန်းယူလျက်ရှိသည်။ အေးမိစံသည် ဘက်ဂရောင်းမြူးဇစ်နှင့်အတူ စီးချက်ညီညီ လှုပ်ရှားကခုန်လျက် ...

ဘောင်းဘီတိုနန့်နန့်လေးနှင့် စပို့ရှပ်ကြပ်ကြပ်ကလေးကြောင့် အမို့ အမောက် အရှိုက် အဝန်းတွေက လုံးထစ်ဖုကြွလျက်ရှိသည်။ ဆုတ်ဆုတ်ခဲခဲ ပေါင်ဖြူဖြူကြီးတွေက ကိုက်စားပြစ်ချင်စရာ ပေါင်ရင်းခွဆုံကြားရှိ ဆီးခုံမို့မို့အောက်တွင် ဖုဖောင်းလျက် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသော အရာဝတ္ထုကလေးက ဘောင်းဘီကြပ်ကြပ်လေးအောက်မှာ အမြှောင်းလိုက်ခုန်းထရုန်းကြွလျက် ရင်ခုန်စရာ ...

အေးမိစံသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက ပြောမရလောက်အောင် ဖွံ့ထည်လှပေသည်။ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော ပေါင်တံရှည်ကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ မယ်ရွေးပွဲဝင်နိုင်လောက်အောင် တကယ့်အမိစား အပျံစားကလေးပါ။ ရင်တွေ တင်တွေ ကလည်း သတ်မှတ်အတိုင်းအတာ (၃၆၊ ၂၁၊ ၃၇) ဆိုသော လုံးပတ် အလျားအနံတွေနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အရပ်အမြင့် (၅) ပေ (၆) လက်မ ၊ ကိုယ်အလေးချိန် (၁၂၅) ပေါင်၊ စိတ်ဖြင့် မှန်းဆကြည့်ရုံဖြင့် ဘယ်လိုဘော်ဒီမျိုးဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်ပေတော့ ...

အေးမိစံသည် ခုန်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်၊ ကော့လိုက်၊ ကားလိုက်ဖြင့် မြူးမြူးကြွကြွ ... လှုလှုပပလေး ကလျှက်ရှိသည်။ နောက်ခံတီးလုံးက ဟဒ်ဘီ(စ်) ဒရမ်ရိုက်ချက်များကပြင်းထန်သလို အေးမိစံတစ်ကိုယ်လုံးဆွေ့ဆွေ့ခါခါယမ်းလျက်... အသားစိုင်ဟူသမျှကလှုပ်ခါလျက်... ထွားဖွံ့လုံးဝန်းသော ရင်အစုံက သိမ့်သိမ့်ခုန်လျက်ရှိသည်။ ကားစွင့် ခုန်းတင်းနေသော တင်အစုံက ဖိန့်ဖိန့်တုန်လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် အေးမိစံ၏ တင်ပါးအလှက ပိုမိုဝင့်ထွားလှပေသည်။ သည်လိုကားပြည့်နေသော တင်းတင်းရင်းရင်း အိစက်နေသော ဖင်မျိုးကို အဆောင့်ခံဖင်ဟု သတ်မှတ်ထားပေသည်။

အချို့မိန်းကလေးများကိုကြည့်ပါ စလင်းဘော်ဒီလေးတွေ အစွင့်အကား အဖွံ့အထွားလေးတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိ၍ ဒီလိုဖင်မျိုးတွေက ညှာညှာတာတာလေးကြိတ်လုပ်မှ

အရသာရှိတာမျိုး ... သိပ်ပြီးအဆောင့်မခံ၊ အီစမိုင်တို့က မိန်းမလိုးသည့်အခါမျိုးတွင် ကုလားကျုံးကျုံးတတ်သည်။ တအားဆောင့်သည်။ ဒါမှအားရသည်။ ထို့ကြောင့်အေးမိစံတို့လို ဖင်မျိုးကို သဘောကျသည်။ အေးမိစံ၏ပေါင်တံရှည်ကြီးတွေက ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ဆိုသလို တောင့်တင်းဖြောင့်ဆင်း လှသည်။

" အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါမျိုးကိုသာ ပုခုံးပေါ်တင်ပြီး တစ်တီတူးဆောင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရရင်တော့ ... အားပါးပါး ... ဆွေမျိုးသာမက လောကကြီးကိုတောင်မေ့သွားနိုင်လောက်တယ် "

" နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရသလို ဖြစ်သွားမလားမသိဘူး "

အီစမိုင်တစ်ယောက် မစားရ ဝခမန်း သရေကျလျက် တီးတိုးရေရွတ်လျက်ရှိသည်။

ကောင်မလေး၏ တကိုယ်လုံးမှာ အီစမိုင်၏မှန်ပြောင်းထဲတွင် အနီးကပ်ထင်ထင်ကြီး မြင်နေရသည်။ သူမသည် အီစမိုင်ကို ကျောပေးလျက် ဖင်ကြီးကို ကုန်းလိုက်ကွလိုက်ဖြင့် လုပ်နေရာ တင်းကျစ်သော ဆပ်စမိုင်ဒါလေးအောက်မှ ဖင်သားဖွေးဖွေးကြီးနှစ်လုံးမှာ ပြူကနဲ ပြဲကနဲနှင့် ဖြစ်နေရာ အီစမိုင် သရေတမြားမြားကျလျက် ဖြစ်နေတော့၏။

မချောလေး၏ ပေါင်ရင်းခွဆုံကြားရှိ ခုန်းမို့နေသော အဖုတ်ဖေါင်းဖေါင်းလေးမှာ ဖင်ကုန်းလိုက်သည့် အခါမျိုးတွင် ဘောင်းဘီအောက်မှ အဖုလိုက်၊ အထစ်လိုက် ထကြွတက်လာသလို၊ ပေါင်ခြံရှိ ဘောင်းဘီသားရေကြိုးကြားမှ အမွှေးမဲမဲလေးများကလည်း တစွန်းတစ ထွက်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း မြင်နေရပေသည်။

ပြီးတော့ ... ကောင်မလေးသည် ပက်လက်လှန်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ကာ ကားလိုက်၊ ဆန့်လိုက်၊ ကွေးလိုက်ဖြင့် လုပ်နေရာ သူမ၏ ဖင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အိအိကားကား ကြီးမှာ ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်အောင် မြောက်ကြွသွားပေသည်။ ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုလည်း တစ်တီတူးထောင်၍ ဖြကားလိုက်လျှင် ဆီးစပ်အောက်မှ စောက်ဖုတ်လေးမှာ ဘောင်းဘီအောက်တွင် ဘယ်လိုပြဲသွားမလဲဆိုတာ အီစမိုင် မမြင်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက မှန်းဆကြည့်နေမိ၏။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အီစမိုင်ရင်တွေပူလာသည်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ သူ့ပုဆိုးအောက် ပေါင်ကြားမှ ဖွားဘက်တော် ငနဲကြီးမှာလည်း တဆတ်ဆတ်ဖြင့် မာကျောတောင့်တင်းလာရသည်။ ချိုးမရ ဖဲ့မရလောက်အောင် ထောင်မတ်လာသည်။ အီစမိုင်သည် လီးတချောင်းလုံး ကျစ်တောင့်နေအောင် ကောင်မလေးကို လိုးချင်သည့်စိတ်များ ကြိတ်မှိတ်မြိုသိပ်နေရ၏။

အေးမိစံသည် အားကစားလေ့ကျင့်ပြီးသည်နှင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင် သွားရပ်ကာ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်လွှာတွေကို တစ်ခုမကျန် ချွတ်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ မှန်ထဲတွင် မိမိ၏အလှကို စေ့စပ်စွာပြန်လည်သုံးသပ်မိသည်။ အပြစ်အနာအဆာမရှိပါ။ အပိုအလိုမရှိ ပျိုမြစ်နုနယ် ဖွံ့ထွားခြင်း အဖုံဖုံတို့သည် အားလုံးကွက်တိ။ ကြေးမုံပြင်ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော မိမိ၏ရုပ်သွင်သည် ပကတိအတိုင်း အထင်အရှားရှိသော အလှအတိုင်း အားလုံး ရှုက်ဖိုကြီးငယ်တို့သည် တင်းပြည့်ကြပ်ပြည့်။

ယင်ဖိုပင်မသန်းဖူးသေးသော အပျိုစင် ...

မတ်တတ်ရပ်၍ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်ဝဲကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏ နောက်ပိုင်းအလှကို သမင်လည်ပြန်လေး ကြည့်လိုက်၏။ ပုရိသတို့ ... ကျွတ်ကျမတတ် မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်ချင်စရာပင်။

မှန်ပေသည်တကား ...

သူမကို ကျွတ်ကျမတတ်မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေသူ အီစမိုင်ကို သူမ မမြင်မိပါချေတကား ...

အဆောင်မှာ ရေမလာသဖြင့် အေးမိစံရေချိုးရန် အပြင်ဘုံဘိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညမှောင်စပြုနေဘီ ...

ရေဘုံဘိုင်တွင် လူရှင်းလျက်ရှိ၏။ အေးမိစံသည် ရေဘုံဘိုင်မှရေများကို ဇလုံထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ထဘီရင်လျားထားသည်။ လုံးဝန်းအိစက်နေသော ရင်သားအစုံသည် လျော့ရဲရေစိုနေသော ထဘီနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည်မို့ ပေါ်လွင်လှ၏။ တကိုယ်လုံးရေစိုနေသဖြင့် ဖွံ့ထယ်သော ကိုယ်လုံးအလှက ပေါ်လွင်နေသည်။

အကြံသမားအီစမိုင်ကလည်း ရေချိုးရန်အတွက် အေးမိစံရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အီစမိုင်က စတင်နှုတ်ဆက်၏။

" ဟေး ... မိစံ ... ရေလာချိုးတာလား ... နင်တို့အဆောင်မှာ ရေမလာပြန်ဘူးထင်တယ် ... "

စကားရောဖေါ်ရောလာပြောသော အီစမိုင်ကို အေးမိစံက အထိုက်အလျောက်ပြန်ပြော၏။

" နင်ကရော ရေချိုးတာနောက်ကျလှချည်လား အီစမိုင် ... "

" အဟဲ ... ငါဗွီဒီယို ကြည့်နေလို့ ... "

“ ကဲ ဒါဆိုလဲ ငါအရင်ချိုးလိုက်အုံမယ် … နင်ခဏနေအုံးဟာ … ”

အေးမိစံက ရေကို ကပြာကသီချိုး၏။

“ ဗွီဒီယိုကားက သိပ်ကောင်းဒါဘဲဟာ … ”

အီစမိုင်က စကားဆက်ပြန်သည်။ အေးမိစံက ဘာပြောပြော မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ မင်းသမီးက သိတ်လှတာပဲ … ”

အီစမိုင်သည် အေးမိစံရေချိုးနေသည်ကို အနီးကပ်မြင်နေရ၏။

အေးမိစံသည် ရေစိုရွဲလျက် ထဘီရင်လျားနှင့်ပင် တဝုန်းဝုန်း လောင်းချိုးနေသည်။ အီစမိုင်က သူမ၏ အချိုးအဆက်ကိုသာ ကြည့်နေမိပြန်သည်။ လက်လှုပ်လိုက်တိုင်း လိုက်လှုပ်နေသော ရင်သားများကို အတိုင်းသားတွေ့မြင်နေရပေသည်။

အီစမိုင်သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရေချိုးနေသည်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ကြည့်နေရင်း စောစောကမြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ရောင်လာသည်။ အေးမိစံ၏ စောက်ဖုတ်ကလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဖေါင်းဖေါင်းအိအိကလေး၊ လိုးချင်စရာ သန့်သန့်စင်စင် တင်းတင်းစေ့စေ့လေးရယ်ပါ။ အီစမိုင်တွေးရင်း ပေါင်ကြားထဲက လီးကြီးက ထောင်မတ်လာပြန်သည်။

“ ဟဲ့ … အီစမိုင် … ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ … ”

အေးမိစံအခုမှ သတိထားမိသည်။ အီစမိုင်က သူမကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရင်လျားထားသော ထဘီသည် လျော့ရဲရဲဖြစ်နေ၏။ ထဘီကိုပြင်ဝတ်သည်။ ရေနှင့်ကပ်နေ၍ လွယ်လွယ်ကူကူ ရင်လျား၍မရ။ အီစမိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အီစမိုင်ကြည့်နေစဲ။

အီစမိုင်ရင်ထဲ ဟာသလိုဖြစ်နေ၏။ ရင်ပူအာခြောက်ပြီး အေးမိစံကို တပ်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အေးမိစံကြောက်လာသည်။

“ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ … အီစမိုင် … ”

အီစမိုင်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ မိစံ … ”

အီစမိုင်ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့်ခေါ်၏။ အေးမိစံ တုန်သွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ အထိတ်တလန့်။

“ ဘာလဲ … ဟဲ့ … ”

“ နင့်ကိုငါပြောစရာတခုရှိလို့ … ”

သူအေးမိစံအနားကပ်လာသည်။ အပေါ်ပိုင်းအင်္ကျီဝတ်မထားသဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်မွေးများက ထူပြိန်းလျက် ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့အမွေးများကိုကြည့်ပြီး အေးမိစံ အသဲယားမိသည်။ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“ ဗွီဒီယိုထဲကမင်းသမီးနဲ့ နင်က သိပ်တူတာဘဲဟာ … ”

“ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ … ”

အေးမိစံ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လက်ကိုဆွဲ၏။ အီစမိုင်ဘေးဘီကို အကဲခတ်ရင်း နောက်လက်တဖက်ဖြင့် အေးမိစံ၏ လက်မောင်းကို ဆတ်ကနဲဆွဲကိုင်လိုက်၏။

“ အဲဒီတော့ နင့်ကို ငါကြိုက်တယ်ဟာ … ”

“ အိုး … ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ … ”

အေးမိစံ မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ရင်တွေတုန်လာသည်။ လောလောဆယ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ လက်ကိုရုန်းထွက်၍ ပြေးရန် ရုတ်တရက် သတိမရ။ အီစမိုင်အနည်းငယ်မူးနေပုံရသည်။ မျက်လုံးများလဲ ရွဲနေသလို၊ လက်ရဲဇက်ရဲဖြစ်နေ၏။ ဂန်ဂျာရိုက်ထားဟန်လည်းတူ၏။ အေးမိစံလက်ကို မလွှတ်သေး။ မလွှတ်သည့်အပြင် ဆွဲပင်ခေါ်နေ၏။

“ အိုး … လွှတ်ပါ … နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ အီစမိုင် … ”

အီစမိုင်ကမလွှတ်၊ အေးမိစံ သတိလေးဝင်လာသည်။ လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။ သို့သော် အင်အားခြင်းမမျှသဖြင့် သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးမှာ အီစမိုင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ရောက်သွား၏။ အီစမိုင်က အေးမိစံ၏ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး ပါးပြင်နုနုကို ရွှတ်ကနဲ နမ်း၏။ ပြီးတော့ နှင်းဆီဖူးပုံ နှုတ်ခမ်း ဖေါင်းဖေါင်းလေးကို စုတ်နမ်းရန်ကြိုးစား၏။ အေးမိစံ သူ့ရင်ပတ်ကျယ်ကြီးကိုတွန်းခွာထားရင်း မျက်နှာလေးကို ဟိုလွှဲဒီလွှဲတိမ်းရှောင်သည်။ သူ့ရင်ပတ် အမွေးကြမ်းတွေက မိစံလက်ဖဝါးနုနုကို ယားကျိကျိဖြစ်စေသည်။

ပေါင်းခြင်းထိကပ်နေသဖြင့် သူ့လချောင်းမာကြီးက ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် မိစံပေါင်ကြားထဲကို လာထောက်၏။ မိစံအသဲ ကလိကလိ ဖြစ်သွားမိ၏။

“ လွှတ်နော်အီစမိုင် ... နင်မယုတ်မာနဲ့နော် ... ”

“ ချစ်လို့ပါ ... မိစံရယ် ... ”

“ ဘာချစ်တာလဲ ... ငါမကြိုက်ဘူး ... အိုး ... မလုပ်ပါနဲ့ဆို ... ”

အီစမိုင်၏လက်မောင်းကြီးတစ်ဖက်က မိစံ၏ ခါးသိမ်လေးကို မြွေကြီးတစ်ကောင်ရစ်ပတ်ထားသလို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထား၏။ မာတောင့်တောင့် အချောင်းကြီးက မိစံပေါင်းကြားတွင် လာထောက်နေ၏။ မိစံ ထွန့်ထွန့်လူးသွားသည်။

“ ဟော ... ဟိုမှာ စစ္စတာကြီးဆင်းလာပြီ ”

ထိုကဲ့သို့ပြောမှ အီစမိုင်လန့်သွားပြီး အေးမိစံကို ရုတ်တရက် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အီစမိုင်လှေကားပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ ...

အီစမိုင်လက်မှ လွတ်သွားသော အေးမိစံက လှစ်ကနဲ သူမ၏ရေခွက်နှင့် ဆပ်ပြာခွက်ကို ဆွဲယူပြီး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ နောက်ကိုလုံးဝမကြည့်မိလောက်အောင် အသဲတုန်အူတုန် ဖြစ်သွားရသည်။ ယင်ဖိုမသန်းဖူးသော အပျိုစင်ကလေး၏ ပါးပြင်မွတ်မွတ်မှာ အီစမိုင့်နှာခေါင်းကသရမ်းသွားပေပြီ။ အို ... ရှက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

အေးမိစံ ရှက်ရွံ့ ရင်ဖိုစွာဖြင့် အဆောင်တွင်းသို့ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဂျူး ... ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်လို့တော်သေးတာပေါ့ ...

ရေဘုံဘိုင်တွင် ကြောင်ရပ်နေသော အီစမိုင်မှာ အေးမိစံ၏ သွက်သွက်ခါတုံသွားသော နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်ကာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဆရာမလေး နန်းမူတစ်ယောက် မြန္မာဆေးရုံတွင် အလုပ်ဆင်းခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပေပြီ။ ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများနှင့်လည်း အတော်များများ သိကျွမ်းခင်မင်လျက် ရှိပြီ။ နန်းမူကို ကွန်ပေါင်ဒါအီစမိုင်တို့အုပ်စုမှ “ နှစ်လုံးသားလှတဲ့ ဆရာမလေး ” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသည်။ မသိသူအတွက်တော့ ဤနာမည်မှာ ရိုးရိုးလေးဖြစ်၏။ အမှန်တော့ အီစမိုင်တို့၏ အခိပ္ပါယ်ကတစ်မျိုး၊ ထိုနာမည်သည် နန်းမူ၏ ရင်သားစိုင်နှစ်မွှာအလှကို ဂုဏ်ပြုထားခြင်းပေတည်း။

နန်းမူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှတွင် အထူးသဖြင့် သူမ၏ရွှေငုံယှဉ်ဖက် စုံနှစ်ခက်က ကြွားကြွားမို့မို့ ဖွံ့စို့စို့နှင့် အင်မတန်ကြည့်၍ကောင်းအောင် လုံးဝန်းလှပလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် နန်းမူသည် “ နှစ်လုံးသားလှတဲ့ ဆရာမလေး ” ပင်ဖြစ်တော့၏။

အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာကောင်းဇံသည် နန်းမူကို ပို၍မျက်နှာသာပေးသည်။ အခွင့်အရေးလည်းပေးတတ်သည်။ ဒါကို အခြားဆရာမတွေက နည်းနည်းတော့ဝန်တိုပုံရ၏။ ဒေါက်တာကောင်းဇံ အရေးပေးခြင်းကြောင့်မဟုတ်ပါ။ နန်းမူလှသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ပြီးတော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ မကောင်းမှုသတင်းကိုလည်း အေးမိစံမှတဆင့် နန်းမူသိထားသည်။ သူသည် နန်းမူတို့လို မနူးမနပ် ကောင်မလေးတွေကို ကပ်သည်။ တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း ပြုသည်။ ကြားရသမျှတော့ လွယ်လျှင် လွယ်သလို ကြံတတ်သည်တဲ့။ ဟုတ်ပါသည်၊ သူသည် နန်းမူကိုလည်းကောင်း အေးမိစံကိုလည်းကောင်း ပါးကလေးလိမ်ဆွဲလိုက်၊ ခါးကလေးတို့လိုက်နှင့် လုပ်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နန်းမူ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်လှသည်။ အေးမိစံက ရိုးနေပြီထင်သည် သိတ်တုန်လှုပ်ပုံမရ။

တခါတရံ နန်းမူအလုပ်လုပ်နေရင်း နောက်သလိုပြောင်သလိုနှင့် တင်ပါးကို လာပုတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နန်းမူ အဝေးကို ရှောင်တတ်၏။

တခါတုန်းက လူနာတစ်ယောက်ကို ကုတင်နှစ်လုံးကြားတွင် မလွတ်မလပ်ဝင်ရင်း ဆေးသွင်းနေခိုက် ဒေါက်တာမင်းဒင်က နန်းမူနောက်မှ လာရပ်သည်။ နန်းမူက အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် မလူးသာမလွန့်သာ၊ ကုန်းနေသော နန်းမူ၏ဖင်နှစ်လုံးကြားသို့ နောက်မှရပ်နေသော သူ့လီးကြီးဖြင့် လာထောက်ထားသည်။ နန်းမူတုန်လှုပ်သွားသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော နန်းမူအဖို့ အနေရအထိုင်ရ ခက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မလှုပ်ရှားသာသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်တော့ သူ့လီးကြီးဖြင့် ဖင်ကြားတလျှောက် ပွတ်သပ်နေလိုက်သေးသည်။ နန်းမူ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရသည်။ ဒါမျိုးတွေက ဒီဆေးရုံမှာ ရိုးနေပြီထင်ပါရဲ့။

ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာကောင်းဇံကတော့ စိတ်ကောင်းရှိသည်။ ငွေကြေးစို့စို့ပို့ပို့ရမည့် စပါယ်ရှယ်လူနာခန်းမျိုးဆိုလျှင် နန်းမူကို ဂျူတီချပေးတတ်၏။ သူ့ကိုတမျိုးတော့ ကျေးဇူးတင်ရသည်။ တချို့လူနာသူဌေးတွေဘာတွေကို တာဝန်ယူရလျှင် သူတို့ကလည်းသဘောကျလျှင် နန်းမူ ဘောက်စူးများစွာရရှိ၏။ နန်းမူငွေလိုပါသည်။ အရမ်းအရမ်းကို လိုအပ်နေပါသည်။ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းတနေရာတွင် ကျန်ခဲ့သော သူမ၏ ရောဂါသည်ဖခင်အိုကြီးကို ကုသရန် ငွေကြေးမြောက်များစွာ စုဆောင်းရမည်မဟုတ်ပါလား။

“ နန်းမူ ... အပေါ်ထပ် အမေရိကန်သံရုံးက ... ရေတပ်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ စပါယ်ရှယ်ခန်းမှာ တာဝန်ကျတယ်တဲ့ ... ”

စစ္စတာကြီးက ဂျူတီသတ်မှတ်ချက်ကို လာပြောသည်။ နန်းမူဝမ်းသာသွားသည်။ နိုင်ငံခြားသားဆိုတော့ ငွေကြေးပိုမိုရရှိတတ်သည်လေ ...

နန်းမူ အပေါ်ထပ်စပါယ်ရှယ်ခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ စစ်ဗိုလ်ဆိုသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ပြီး သန်မာထွားကျိုင်းလှသည်။ အရပ်မှာ ခြောက်ပေကျော်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးသိုင်းမွှေးထူလပြစ်များဖြင့်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နန်းမူအသဲယားမိတာတော့အမှန်ပင် ...

“ ဟိုင်း နပ်(စ်) ... ကမ်းမင် ... ဝင်ခဲ့ပါဆရာမ ... ”

သူကအင်္ဂလိပ်လိုရော မြန်မာလိုပါ အမေရိကန်သံဝဲ၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ သူဗမာစကားတတ်သားပဲ ဟုမှတ်ချက်ချမိ၏။ နန်းမူတချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူ့ကုတင်ခြေရင်းသို့သွားကာ သံဘောင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မယ်ဒီကယ်လ်ထရိမင့်ချပ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

မေဂျာ ... ဒစ်စမစ်။

သူသည်အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ဇနီး အသက် (၂၅) နှစ်အရွယ် ဂျပန်အမျိုးသမီးစူဇီနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ အိမ်ထောင်သက် (၄) နှစ်အတွင်း နှစ်ယောက်စလုံးမြို့နေကြသောကြောင့် ကလေးမရနိုင်၍ သားသမီးလိုချင်လွန်းသောကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူသည်တဲ့။ သူတို့က တမျိုးပါလား။ အခြားလူတွေကျတော့ ကလေးမလိုချင်လို့ သားကြောဖြတ်သည်။ သူတို့ကျတော့ ကလေးလိုချင်လို့တဲ့ ...

ပြီးတော့ ဂေါ်လီသွင်းသည်ဆိုလား ဘာလား၊ ဒါကိုတော့ နန်းမူနားမလည်။ နေပါအုံး သူကတော့ ခွဲစိတ်ကုသပြီးသွားလို့ခလေးရနိုင်ပါပြီတဲ့ သူ့မိန်းမကျတော့ ဘယ်လိုကုဦးမလဲ ...

နန်းမူစဉ်းစားရခက်နေစဉ်၊ ချပ်အောက်တွင်ရေးထားသော သူနာပြုဆောင်ရွက်ရန်ညွှန်ကြားလွှာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုမုန်းအားတိုးဆေး တစ်နေ့တစ်လုံး ထိုးပေးရန်။ ယောကျ်ားလိင်တန် ခွဲစိတ်ကုသထားသော အနာ မကျက်မချင်း ဆေးကြော၍ဆေးထည့်ပေးရန် ...

အို ... ဟု နန်းမူစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အားပါးပါး မလွယ်ပါလား။ နန်းမူလို အပျိုစင်လေးက ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏လီးကို နေ့စဉ်ကိုင်တွယ်နေရပေလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် လူနာစမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် ဂျပန်ကလေးတစ်ယောက်နှင့်စကားပြောလျက်ရှိသည်။

ဂျပန်မလေးက အတော့်ကိုလှသည် ဗမာစကားကို ကောင်းကောင်းမပြောတတ်။ ဂျပန်ဆံတောက်နှင့် အဝါနုရောင် ဖဲသားမီနီစကပ်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးတစ်ခုလို သူမ၏ကိုယ်လုံးအလှက ပေါ်လွင်လှသည်။ စကပ်မှာ ပေါင်လည်လောက်ထိတိုနေပေရာ ခြေတချောင်းပေါ်တချောင်းချိတ် ထိုင်ထားသဖြင့် ခြေသလုံးသားဝင်းဝင်းလေးများသာကမ ပေါင်းတွင်းသား ဖွေးဖွေးလေးများကိုပါ မြင်နေရသည်။ အသားက ဖွေးဥနေသည်။

ရွှေအိုရောင်မွေးညှင်းကလေးများက ခြေသလုံးသားဝင်းဝင်းလေးများပေါ်တွင် လှပ၍ချစ်စရာပါ ...

ဖြူနုသောခြေဖမိုးလေးများမှသည် အထက်ကိုတဖြည်းဖြည်းကြည့်လိုက်လျှင် လုံးကျစ်ဝင့်ဝါသော ပေါင်တန်ရှည်ကြီးအစုံသည် မထိရက်မကိုင်ရက်စရာ ဝင်းဝင်းဝါဝါ။ ထိုပေါင်တန်ကြီးများအထက်ပိုင်းတွင်မတော့ ပြည့်ဖြိုးစွင့်ကားသော တင်သားစိုင်တို့က တင်းကျပ်သော မီနီစကပ်အောက်တွင် ပကတိအရှိအတိုင်း။ သေးကျင်သောခါးလေး၏ အထက်ပိုင်းမှာတော့ ဘလောက်အင်္ကျီလေးအတွင်း အခုအခံမပါဘဲဝတ်ထားသော ရင်အစုံသည် လုံးကြွကာထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ နို့သီးခေါင်းလေးများကိုပင် ရေးရေးလေးမြင်ရ၏။ အင်္ကျီလည်ပင်းက ဟိုက်လွန်းသဖြင့် သူမ၏နို့နှစ်လုံးမှာ အသက်ရှူတချက် စကားတစ်ခွန်းထွက်လိုက်သည်နှင့်ပင် အပျော့သားအောက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလို့နေသည်။

“ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် သောက်လို့ရမလား ဒေါက်တာ ... ”

“ ရပါတယ် ... စူဇီ ... ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်က သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ယူကာ ဂျပန်မလေး စူဇီထံကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမလှမ်းယူလိုက်စဉ် လက်ချောင်းလေးများဖြင့် မတော်တဆထိခတ်သွား၏။ ထိုအခါမျက်ဝန်းတွေက အလိုလိုပင်ဆုံသွားရ၏။ စူဇီသည် ဆုံမိသောအကြည့်ကို စီးကရက်ဘူးဆီ ပြန်ရွှေ့သည်။

တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ပြည့်တင်းသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးတွေကြားမှာတပ်သည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော မီးခြစ်လေးက အလိုက်သိစွာပင် ထောက်ကနဲမီးတောက်ကလေးပွင့်သွားသည်။

စူဇီသည် ဒေါက်တာမင်းဒင်ဆီသို့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ညွတ်လိုက်ပြီး စီးကရက် မီးညှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း အတော်ပင်နီးကပ်သွားသည်မို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်မူထူးခြားသောအာရုံများကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ခပ်ဟဟရှိသော အင်္ကျီအောက်မှ ရင်ညွှန့်ဝင်းဝင်းလေးများက လှပ်၍ မပေါ်တဝက်ပေါ်တဝက်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်စိတ်တွေ မူမမှန်ချင်တော့ ...

“ ကဲ... စူဇီ... ကျွန်တော့်ကိုဘာမှရှက်မနေနဲ့နော် စူဇီရဲ့မွေးလမ်းကြောင်းတွေဘာတွေကို စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင် ကုတင်ပေါ်တက်လိုက်ပါလား ... ”

“ ရက်စ် ... ဒေါက်တာ ... ”

ကောင်မလေးမှာ ရဲတင်းပွင့်လင်းသူပီပီ ကုတင်ပေါ်သို့ အသာတက်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင် စူဇီ၏အလှကို ရမ္မက်ဆူဝေစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီး အနားကပ်လာသည်။ အိပ်ယာခင်းဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအထား ဒူးထောင်ထားသော ဂျပန်မလေး၏ အလှကိုမြင်ရသူ ယောကျ်ားသားများအဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာအတိ ...

“ ဘောင်းဘီချွတ်လိုက်လေ ... ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်က သတိပေးလိုက်တော့မှ မချောလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မီနီစကပ်အောက်ရှိ အောက်ခံဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ သို့သော် စကပ်ကိုတော့ အပေါ်သို့မလှန်သေး၊ ကောင်မလေး ရှက်နေဟန်တူသည်။

“ ဒီလို ရှက်နေလို့ ... ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး စူဇီရဲ့ ... ကဲကဲရှက်ရင်မျက်စိပိတ်ထားနော် ကျွန်တော်ဖာသာ လှန်ကြည့်မယ် ... ”

စူဇီက အိပ်ယာခင်းဖြူဖြူကို သူမ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဆွဲတင်၍အုပ်လိုက်၏။ ဒေါက်တာမင်းဒင်လက်တွေတုန်နေသည်။ ရင်တွေက တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ စကပ်ကလေးကို အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှန်၍ မတင်လိုက်သည်။ စူဇီပေါင်နှစ်လုံးကို စေ့ထား၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မီနီစကပ်လေးသည် စူဇီ၏ ခါးလယ်တိုင်အောင် လန်တက်သွားပေပြီ။ ထိုအခါ ထိန်ထိန်လင်းသော လေးပေမီးချောင်းအောက်တွင် စူဇီ၏ ပေါင်သားဖွေးဖွေး နှစ်လုံးကြား ... ဝမ်းပျဉ်းသားဝင်းဝင်းအောက် ဆီးစပ်တွင် အမွှေးမဲမဲလေးများဖုံးအုပ်နေသော စောက်ဖုတ်ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးက ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ မပေါ်တဝက် ပေါ်တဝက်ဖြင့် ...

“ ပေါင်ကားလိုက်ပါလား စူဇီ ... ”

စူဇီဒေါက်တာ့ကို မကြည့်ရဲ ဒါပေမယ့်မျက်နှာကို အုပ်ထားသဖြင့် တော်သေးသည်။ သူ့အလိုကျ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အနည်းငယ်ဖြဲပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါခုန်းမို့ဖောင်းကြွလျက် ရှိသော စူဇီ၏ စောက်ပတ်ကလေးသည် ထင်းထင်းကြီးပေါ်လာတော့သည်။ ကလေးမမွေးဘူး သေးသဖြင့် အအိုတစ်ယောက်ဟု ထင်ရက်စရာမရှိ။ အပျိုစင်ကလေးတစ်ယောက်၏ အင်္ဂါစပ် ကလေးလို ပကတိစေ့လျက်ပင်ရှိနေ၏။ တကယ်တော့စူဇီမှာ ဗိုလ်မှူးဒစ်စမစ်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးငယ်ဖြစ်ပေသည်။ အိမ်ထောင်သက်လေးနှစ်အတွင်းဗိုလ်မှူးဒစ်စမစ်ကသူမကို အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် လိုးခဲ့ဖူးပေပြီ။

ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် စူဇီ၏လှပသော စောက်ဖုတ်ကလေးကိုစေ့စေ့ကြည့်နေရင်းက တကိုယ်လုံးရာဂသွေးတွေ ဘလောင်ဆူလာ၏။ စူဇီ၏စောက်ဖုတ်ကလေးကို အလွန်ပင်လိုးချင် လာသောစိတ်ကို မနည်းကြီးထိန်းချုပ်ထားရပေသည်။

“ စူဇီ ... အထဲကို နဲနဲနှိုက်ကြည့်မယ်နော် ... ”

“ လက်အိတ်မစွပ်ဘူးလား ... ဒေါက်တာ ... ”

“ ရပါတယ် ... ကျွန်တော်မရွံ့တတ်ပါဘူး ”

ပြောမည့်သာပြောရသည် စူဇီ၏စောက်ဖုတ်ကလေးမှာ ရွံ့ဖို့နေနေသာသာ ပါးစပ်ဖြင့် ကုန်းစုပ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှပနေ၏။ အမွှေးမဲမဲလေးများက စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်းနှင့် ဆီးစပ်တွင် တောထနေကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် စူဇီ၏စောက်ဖုတ်ကလေးကို လက်တဖက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်၏။ စူဇီအနည်းငယ်တွန့်သွားသည်။ သူ့ပေါင်ကြားရှိ လီးကြီးမှာလည်း နူးညံ့သောမခါတ်၏ အထိ အတွေ့ကြောင့် တင်းမာထောင်ကြွလာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်တွေခုန်နေသည်။ စူဇီ၏ ပေါင်လေး ပိုမိုကားလာသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် စောက်ပတ်ကလေးကို အသာအယာ ပွတ်သတ်ကိုင်တွယ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို လက်ညှိုးလက်မတို့ဖြင့် ထောက်၍ဖြဲကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

စောက်ပတ်အမြှောင်းလေးက ပြဲဟသွားပြီး အတွင်းသား နီနီရဲရဲလေးများပင်ပေါ်လာ ပေပြီ။ အကွဲဝထိပ်တွင် စူဇီ၏စောက်စိချွန်ချွန်လေးမှာ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ကိုင်တွယ်မှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်ဖြင့် တင်းမာလာပေသည်။ မဆီမဆိုင် စောက်စိလေးကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ထိကိုင်ကြည့်မိသည်။ စူဇီလေးခမျာ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားရှာသည်။ နောက်ပြီး စောက်ပတ်တစ်ခု လုံးကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်၍ ညင်သာစွာပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကော့လာ၏။

“ အို ... အို ... အဟင်း ... ဟင်း ... ဒေါက်တာရယ် ... ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် သူမ၏စောက်ပတ်ထဲသို့ နှိုက်မကြည့်သေးပါ။ အပေါ်ယံတွင် သာကိုင်ပြီး ပွတ်ပေးနေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ စူဇီမှာ တဟင်းဟင်း တအင့်အင့်ငြီးငြူသံထွက်လာ ကာ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အစွမ်းကုန်ဖြဲကားလျက် ဖင်ကြီးကို မွေ့ယာပေါ်မှ မြောက်ကြွ သွားအောင် ကော့လာသည်။

ဒေါက်တာမင်းဒင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ ... ထိုနည်းတူ စူဇီမှာလည်းစိတ်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ၊ စောက်ပတ်အတွင်းမှ ကလိကလိဖြစ်လာတော့သည်။

“ စူဇီ ... ” “ ရှင် ... ဒေါက်တာ ... ”

“ စူဇီက ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းတာပဲနော် ... သားအိမ်လမ်းကြောင်းတွေဘာတွေလဲ အားလုံးကောင်းပါတယ် ... ဒါနဲ့များ ဘာလို့ ကလေးမရနိုင်ပါလိမ့် ... ”

“ ဂျပန်မှာဆေးစစ်ကြည့်တော့ ကျွန်မရဲ့မျိုးဥပြွန်ပျက်စီးသွားလို့ မရနိုင်တာတဲ့ … ”

“ အို … ဘာကြောင့်များပါလိမ့် … ”

“ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ ဟာကြီးက … အို ရှက်မနေတော့ပါဘူး ဒေါက်တာရယ် … အဲ သူ့လီးကြီးက ရှည်လွန်းတော့ ကျွန်မကို စက်ယှက်တဲ့အခါ သားအိမ်ထဲကိုရောက်သွားပြီး မျိုးဥပြွန်ပျက်စီးသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဒေါက်တာ … ”

“ ဟာ … ဒီလောက်တောင်ပဲလား … ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ … သူ့လီးကြီးက အလျား ၈လက်မတောင်ရှိတယ်၊ သူက ကျွန်မကိုလုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ ညှာညှာတာတာ မလုပ်ပါဘူးရှင် … ကျွန်မဟာလေးတောင် ကွဲပြဲသွားခဲ့ဖူးပါတယ် … ”

“ ဒါပေမယ့် စူဇီ့အဖုတ်လေးက ကွဲထားတယ်လို့ မထင်ရဘူးနော် … ”

“ ဟိုမှာ ဆေးပြန်ကုထားပါတယ် … အခုတော့ သူနဲ့ကျွန်မ မစက်ယှက်တာ ကြာပါပြီ ”

“ ဒါနဲ့များစူဇီရယ် ဘာကြောင့်များဒါလောက်တောင်ကလေးလိုချင်ရတာလဲဟင်… ”

“ အို ဒေါက်တာရယ် … ဒါကတော့ သူ့ကို ချစ်တာကိုးရှင့် … ”

စူဇီသည် စကားပြောရင်း ရှက်ဟန်မတူတော့၊ သူ၏မျက်နှာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်လည်း သူမ၏ စောက်ဖုတ်ကလေးကို ကိုင်တွယ်ထားရာမှ မလွှတ်သေးပဲ ကုတင်ပေါ်တွင်ပက်လက်ကားယားလေးဖြစ်နေသောဂျပန်မလေးစူဇီ၏ခန္ဓာကိုယ်လှလှလေးကို အာသာငမ်းငမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ ယောက်ျားနဲ့ မစက်ယှက်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေးရမှာလည်း စူဇီရဲ့ … ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်က စူဇီ့ကို အကဲစမ်းသလိုမေးလိုက်၏။

“ ဒါတော့ ဒေါက်တာရယ်… မစပ်ယှက်ဘဲ ကလေးရနိုင်တဲ့နည်းတွေ ရှိတယ်ဆို… ”

“ ရှိတော့ ရှိတာပေါ့လေ… ဒါပေမယ့် နဲနဲပါးပါးတော့ ဆက်ဆံကြည့်ရလိမ့်မယ်… ”

“ ကျွန်မ သူနဲ့ ဆက်ဆံရမှာတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲဒေါက်တာ … အင်း ဒါပေမယ့် ကလေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ကွဲချင်ကွဲသွားပါစေ ကျွန်မခံပါ့မယ် ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် စူဇီ၏စောက်ဖုတ်ကလေးကို ပွတ်ပေးနေပြန်သည်။

“ စူဇီ့စောက်ဖုတ်ကလေးက သိပ်လှတာပဲကွာ … ”

“ အို ဒေါက်တာကလဲ … ”

အဲဒိုဆိုပေမယ့် စူဇီ ရှက်တော့ရှက်တတ်သား၊ မလွှဲမရှောင်သာလို့သာ ခံနေရသည်၊ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏အကိုင်အတွယ်ကြောင့် သူမစိတ်တွေ မရိုးမရွဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပင်။

“ ဒီလိုလုပ်ပါလား … စူဇီ … ” “ ဘယ်လိုလဲဟင် … ”

“ စူဇီ့ကို ကလေးရနိုင် မရနိုင် ကျွန်တော်အရင်လုပ်ကြည့်မယ်လေ … ”

မထူးတော့ပြီမို့ ဒေါက်တာမင်းဒင် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေတော့ဘဲ၊ ဒဲ့ဒိုးကြီး ပြောချလိုက်သည်။ စူဇီကလည်း နဂိုကတည်းက လက်ခံချင်နေပေမယ့် အနည်းငယ်တော့ မူလိုက်မိသည်။

“ ဟင့်အင်း ဒေါက်တာရယ် … သူသိသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ … ”

“ သူမသိစေရပါဘူး … စူဇီသာပြန်မပြောနဲ့လေ … ”

“ စူဇီက ဘာလို့ပြန်ပြောရမှာလဲ ဒေါက်တာရယ် … ”

“ ကဲ … ဒါဖြင့် စူဇီ … ” “ ရှင် … ” “ စူဇီ့ကို ကျွန်တော်လိုးရမလားဟင် … ”

“ ဒေါက်တာဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရဘူးနော် … ”

“ စိတ်ချပါ စူဇီရယ် … ”

လူနာစမ်းသပ်ခန်းတံခါးမကြီးမှာ အတွင်းမှ ဂလန့်ထိုးပိတ်ထားသဖြင့် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော နန်းမူ၏စိတ်ထဲတွင် သံသယလေးဝင်လာသည်။ ဒီတံခါးပိတ်မထားတာကြာပြီ၊ အထဲမှာ အရေးတကြီးလူနာများရှိနေလို့လား၊ အို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ပါဘူးလေ …

နန်းမူအတွေးကလေးဖြတ်လိုက်ရင်း ဆရာမများနားနေခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ရေအိမ်အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ရေအိမ်မှာ လူနာစမ်းသပ်ခန်းနှင့် နံရံသာခြားပြီး အပေါ်ရှိ လေဝင်ပေါက်မှချောင်းကြည့်လျှင် စမ်းသပ်ခန်းအတွင်းသို့မြင်နိုင်ပေသည်။ နန်းမူရေအိမ်ထဲ ဝင်၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေစဉ် စမ်းသပ်ခန်းတွင်းမှ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကားပြောသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေကြခြင်းကို မပီမသကြားနေရ၏။ နန်းမူစိတ်ထဲမှာ စပ်စုချင်စိတ်က တားမနိုင် ဆီးမရဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် နန်းမူသည် ရေအိမ်တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး လက်ဆေးကြွေဇလုံမှတဆင့် အပေါ်သို့တက်ကာ စမ်းသပ်ခန်းတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ဟင် ... ဒေါက်တာမင်းဒင်ပါလား ... ကုတင်ပေါ်မှာလည်း ဂျပန်မလေးလား တရုတ်မလေးလားမသိ လှလိုက်တာ နန်းမူအရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ သူတို့ တိုးတိုးပြောနေတာကိုလည်း ရေအိမ်တွင်းမှ အတိုင်းသားကြားနေရပေတော့သည်။

“ အဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်ပါလား ... စူဇီ ... ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်က စူဇီ့နားကပ်ပြီး ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်ချလိုက်လေ၏။

အားပါးပါး ကြီးလိုက်တာရှင် မနဲမနောပါပဲ ... သူ့လီးကြီးက ကိုးဆယ်ဒီဂရီ ထောင်မတ်လျက် တရမ်းရမ်းဖြင့်ပေါ်ထွက်လာသည်။ စူဇီတော့ ဘယ်လိုနေမည်ဟုမပြောတတ် ချောင်းကြည့်နေသော နန်းမူကတော့ ဖင်ကျောတွန့်သွားလောက်အောင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားရ၏။

ကြည့်စမ်းပါအုံး ကော့ထောင်နေလိုက်တာ၊ ထိပ်ကြီးကလည်း နီရဲ ပြဲလန်ပြီး ပန်းသီးကြီးတမျှထင်ရသည်။ တင်းပြောင်ပြီး ပြူးပြဲနေသော ဒစ်ကြီးက နန်းမူကို အသဲလျှော်လှုပ်သွားစေသည်။

စူဇီသည်လည်းသူမ၏အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်လေသည်။ ခုတော့ စူဇီသည် မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် ကိုယ်လုံးတီးလေးဖြစ်သွားရချေပြီ။ အရှေ့တိုင်း၏ အလှတို့ဖြင့်ပြည့်စုံလှသော စူဇီ၏ကိုယ်လုံးလေးသည် တပ်မက်ဖွယ်ရာအတိဖြင့် ဒေါက်တာမင်းဒင်ကို ဖိတ်ခေါ်နေပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းဒင်က အင်္ကျီမချွတ်သေးပေမယ့် အောက်ပိုင်းကတော့ဗလာနတ္ထိ။ စူဇီက သူ၏ထောင်မတ်နေသောလီးကြီးကို သူမ၏ ဖြူနုသောလက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများဖြင့် အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ လီးကြီး၏ သွေးတိုးနှုန်းက စူဇီ၏လက်ဖဝါးနုနုလေးတွင် တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် ခံစားသိရှိနေရ၏။

“ သူ့လီးကြီးကလည်း ... ကြီးတာပါပဲ နော် ... ”

“ စူဇီ့ကို လုပ်ရန် ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါနော် ... ”

“ မနာစေရပါဘူး စူဇီ ... ကျွန်တော်မကြမ်းပါဘူး ... ”

ဒေါက်တာမင်းဒင်က ကုတင်ပေါ်တွင် ကိုယ်တုံးလုံးလေးထိုင်နေသော စူဇီ၏ ခါးလေးကို ကုတင်အောက်မှ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

စူဇီသည် လက်တစ်ဖက်က သူ့လီးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ့လည်ဂုတ်ကြီးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေးကို မော့မော့လေးလုပ်ကာ နှုတ်ခမ်းနုနုလေးနှစ်မွှာက သူ့အနမ်းကို ငံ့လင့်ကြိုဆိုနေပေသည်။ နီရဲစိုစွတ်သောနှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာက တဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေးကို ပါးစပ်ကြီးဖြင့် ငုံခဲလျက် ခမ်းကြမ်းကြမ်းလေး ဖိကပ်စုပ်ယူလိုက်ချိန်မှာတော့ စူဇီ၏မျက်တောင်ကော့ကြီးများ စဉ်းကျသွားပြီး တဟင့်ဟင့်ဖြင့် လူးလွန့်သွားရှာသည်။ စူဇီအသဲတွေ အူတွေဆွဲထုတ်ခံရသလို သူ့အနမ်းတွင် မိန်းမူးသားရပါသည်။ သူ့လီးကြီးကိုလည်း ပို၍ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်ညှစ်ထားလိုက်မိတော့၏။

ဒေါက်တာမင်းဒင်၏လက်ဝါးကြီးတစ်ဖက်က စူဇီ၏ နို့အုံအိအိလေးပေါ်သို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အသာအယာဆုပ်နယ်ပေး၏။ စူဇီ၏နို့နှစ်လုံးမှာ အအိုသာဆိုရသည်။ ပျော့အိတွဲကျခြင်းမရှိဘဲ ချွန်ချွန်လုံးလုံးလေးဖြင့်တုန်တုန်ဖြစ်နေသည်။ ဖြူနုသောနို့အုံလေးများ၏ ထိပ်တွင်နီရဲနေသော နို့သီးခေါင်းအဖုလေးတွေက ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ လက်၌ဆူကြွလာသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်က စူဇီ၏ နို့သီးခေါင်းလေးများကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့်ဆွဲယူဆော့ကစားနေလိုက်သည်။

ချောမွေ့လှပသောမျက်နှာလေးကို နေရာမလပ် နမ်းရှုပ်သည်။ နဖူး၊ ပါးပြင်၊ ပြီးတော့ လည်တိုင်ကျော့ကျော့ ... နှုတ်ခမ်းခြင်းနမ်းလိုက်သည့်အခါတွင်စူဇီကော့တက်သွား၏။ ပါးစပ်ခြင်းတွေ့၍ အတွင်းတွင် လျှာခြင်းပါကလိနေပြန်သည်။

အချိန်တော်ကြာစုပ်နမ်းပြီးမှ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ပါးစပ်သည် စူဇီ၏နို့နှစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် စူဇီ၏နို့နှစ်လုံးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးစို့သည်။ နို့သီးခေါင်းလေးများကို သွားဖြင့် မနာ့တနာကိုက်၍ ပါးစပ်အတွင်းစုပ်ယူပြီး လျှာဖြင့်ထိုးမွှေကလိသည်။ စူဇီက ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ ဆံပင်များကိုဆုပ်ဆွဲယူ၍ ရင်ဘတ်ကလေးကို ကော့ကော့ပေး၏။

သူ့နှာခေါင်းတွေ ပါးစပ်တွေက စူဇီ၏အပေါ်ပိုင်းမှ အောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာသည်။ ဝမ်းဗိုက်သားဖွေးဖွေးကိုလည်း မလွတ်တမ်းနမ်း၏။ ထိုအခါတွင်မတော့ စူဇီက ကုတင ပေါ်သို့ အသာပြန်၍ ပက်လက်လှဲပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်က ကုတင်အောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ စူဇီ၏ဆီးခုံမို့မို့ကို နမ်း၏။ ပြီးတော့ ဆီးစပ်အောက်အမွှေးမဲမဲများ ဖုံးအုပ်နေသော စောက်ဖုတ်ကလေးကို နမ်း၏။

စုဇီ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အနည်းငယ်ကားလိုက်ပြီး ကော့ပေးမိ၏။ ခဏအကြာတွင် ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် စုဇီ၏ပေါင်နှလုံးကြားသို့ခေါင်းဝင်ကာ သူမ၏စောက်ဖုတ်ကလေးကို လျှာဖြင့် လျက်တော့၏။ စောစောကထဲက ဖီလင်ဝင်အောင်နမ်းထားခြင်းခံရသဖြင့် စုဇီ၏ စောက်ပတ်ကလေးအတွင်းမှ တဏှာရေပြေးအကျိရည်လေးများက စိုစွတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်က သူမ၏စောက်ပတ်ကို လျှာဖြင့် လျက်သောအခါ အသဲကလီစာထဲကပါ ပြောင်းဆံအောင် ခံချင်စိတ်တွေဖြစ်လာသည်။

သူ့လျှာနွေးနွေးကြီးက စုဇီ၏စောက်ပတ်အကွဲလေးတလျှောက် အထက်အောက် အပြန်အလှန် လျက်ပေး လျက်ရှိသည်။ စောက်စိလေးကို လျှာဖြင့် ဖိထိုးကလိ၏။

“ အို … အို … အင်း … ဒေါက်တာရယ် … ဘယ်လိုများလုပ်နေတာလဲကွယ် … စုဇီ မနေတတ်တော့ဘူး … ”

“ ခဏလေးပါစုဇီ … စုဇီ့စောက်ပတ်ကလေးက လျက်လို့ သိပ်အရသာရှိတာပဲ … ”

စုဇီက တအင်းအင်းငြီးငြူရင်း ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ ခေါင်းကို ပေါင်နှစ်လုံးဖြင့် အတင်းခွညှပ်ထားမိသည်။

စုဇီသည် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးများကို လျှာဖြင့်လျက်နေမိသည်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်နေသည်။ မောဖေါက်လာသလို လှိုက်၍လှိုက်၍မောနေသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့်စုံကိုင်လျက် ပေါင်တံရှည်ရှည်လေးများကို မြင်းထိုင်ပုံစံကော့၍ ကားထား ပေး၏။ ဒေါက်တာမင်းဒင်က စုဇီ၏စောက်ပတ်ကလေးကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ယူပြီး သွားဖြင့် မနာ့တနာ ဖိကိုက်ပေးပြန်သည်။ စုဇီ တွန့်သွားရ၏။ စောက်ပတ်အတွင်းသို့ လျှာကြီးကို ထိုးသွင်း၍ မွှေနှောက်ကလိပြန်သောအခါ စုဇီမှာ အသဲတွေအူတွေပါ ပြုတ်ထွက်သွားတော့ မတတ် တွန့်လိမ်ကော့ပြန်လာသည်။ ပေါင်နှစ်လုံးကို စေ့လိုက်ကားလိုက်ဖြင့် တကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

အပြင်ဖက်မှချောင်းကြည့်နေမိသော ဆရာမလေးနန်းမူမှာလည်း သူမ၏စောက်ပတ် အတွင်းမှ မရိုးမရွဖြင့် တကိုယ်လုံး ကာမရာဂသွေးများလှည့်ပတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ စုဇီ ကော့ သွားတိုင်း နန်းမူလည်းယောင်ရမ်း၍ ကော့သွားမိ၏။ သူမ၏မျက်နှာကလေးမှာလည်း စုဇီ နည်းတူ ရှုံ့လိုက်မဲ့လိုက်ဖြင့် ယောင်ရမ်းပြီးသူမ၏စောက်ပတ်ကလေးကို ထမီပေါ်မှအုပ်ကိုင်၍ ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ နန်းမူရင်ထဲမှာ ကတုန်ကရီကြီးဖြစ်နေရပါသည်။ စုဇီနေရာတွင် သူမ သာ ဝင်၍ခံချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ စုဇီ၏စောက်ပတ်တွင် ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ တံတွေးများစိုစွတ်နေသလို ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ပါးစပ်တွင်းလည်း စောက်ပတ်အရည်များ ပေကျံကုန်သည်။

“ တော်ပြီ ဒေါက်တာရယ် … လိုးချင်လဲလိုးပါတော့ စုဇီအရမ်းမနေနိုင်တော့လို့ပါ ”

ကောင်မလေး၏ပါးစပ်မှ ဖွင့်ဟတောင်းဆိုလာတော့မှ ဒေါက်တာမင်းဒင်ကုတင် ပေါ်သို့တတ်လိုက်သည်။ စုဇီ ပက်လက်အနေအထားမှ ပေါင်တန်ရှည်နှစ်ချောင်းကို အစွမ်းကုန် ဖြဲပေး၏။ ဒေါက်တာမင်းဒင်က စုဇီ၏ ပေါင်းကြားတွင် ဒူးထောက်လျက်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ၏ကြီးမား တုတ်ခိုင်လှသော လီးကြီးမှာလည်း သိသိသာသာ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တုန်နေ၏။ ငေါက်ကနဲငေါက်ကနဲ မာန်ဖီနေပြီး ကော့တင်းထောင်မတ်လျက် ဒစ်ကြီးပြူးပြဲကာ စုဇီ၏ စောက်ပတ်အဝတွင် ပါးပျဉ်းထောင်နေတာကို နန်းမူ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်နေရ ပေသည်။

စောက်ပတ်ကလေးမှာ အရည်ရွှဲ၍ ပွင့်အာနေသဖြင့် အတွင်းသား နီနီရဲရဲလေးများ ကိုပင် မြင်နေရသည်။ မို့ဖေါင်းဖေါင်း စောက်ဖုတ်ကလေးက ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ လီးကြီးကို မြူခေါ်နေသည်။ ခလယ်ကွဲကြောင်းလေးထိပ်ရှိ စောက်စိကလေးက တဆတ်ဆတ်ဖြင့် တင်းမာ လာပေသည်။

ဒစ်ဖျားကြီးကို စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းဝတွင် အသာတေ့၍ ထိုးမသွင်းသေးပဲ အထက် အောက် စုန်ချီဆန်ချီ ပွတ်ဆွဲပေးလိုက်၏။ ဒစ်ကြီးက စောက်စိလေးကို သွား၍သွား၍ ခလုတ် တိုက်သောအခါ စုဇီမှာ ဖင်ဖွေးဖွေးကြီးများကို အိပ်ယာပေါ်မှ မြောက်ကြွသွားအောင် ကော့ပေး မိရင်း ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အစွမ်းကုန် ဖြဲကားထား၏။

“ လိုး … လိုးပါတော့ ဒေါက်တာရယ် … ဒေါက်တာလီးကြီးကို စုဇီ့စောက်ပတ်လေး ထဲ ထည့်လိုက်ပါတော့ … စုဇီ ခံချင်လှပြီ … ”

ဤသို့အဓိပ္ပါယ်မျိုးရှိသော ဂျပန်စကားကို ကောင်မလေး၏ပါးစပ်မှ မပီမသ ငြီးငြူ လာသည်။

လိုးသည့်နေရာတွင်ကျွမ်းကျင်လှသည့်ဒေါက်တာမင်းဒင်လည်း မဆိုင်းမတွပင် စုဇီ၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပါးစပ်ချင်းတေ့၍ ဖိကပ်စုပ်ယူလိုက်ပြီး နို့နှစ်လုံးကို စုံကိုင်၍ လီးကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ လီးကြီးက တဖြစ်ဖြစ်အသံများနှင့်အတူ စောက်ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်နေတော့၏။

ဒေါက်တာမင်းဒင်အဖို့ ဂျပန်မလေးကို လိုးရသည်မှာ စီးစီးပိုင်ပိုင် အရသာရှိလှသည်။ စုဇီမှာလည်း ကြီးထွားရှည်လျားလှသော လီးကြီးက စောက်ပတ်အတွင်းသို့ မဆန့်မပြဲဝင်လာ သဖြင့် နာလည်းနာ ကောင်းလည်းကောင်းတချိန်ထဲမှာပင် စည်းစိမ်နှစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရ သည့်အတွက် တကိုယ်လုံး ထွန့်ထွန့်လူးနေတော့သည်။

ကားထားပေးသော ပေါင်နှစ်လုံးကိုပြန်စေ့ကာ မိမိရင်ဘတ်ကို တွန်းထားသော စူဇီ့အား ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် လျှော့မပေးပဲ တဖြေးဖြေးချင်း ညှောင့်သွင်းနေ၏။ စူဇီမှာလည်း မျက်နှာကလေးရှုံ့မဲ့လျက် တအင်းအင်းလေသံဖြင့်ငြီးငြူရင်း ကြိတ်မှိတ်ခံနေရသည်။

" အောင်မလေး ... ဒေါက်တာရယ် နာလိုက်တာ ... ကျွတ် ကျွတ် အ အ ... "

စူဇီ တိုးတိုးလေး ငြီးတွားနေမိသည်။

" မနာပါဘူးစူဇီရဲ့ ... ကောင်းတာများ ... "

" ဟင့် အင်း ဒေါက်တာ ... နာတယ် ... ရှီး အား ... "

" ဝင်စမို့ပါ စူဇီရယ် ... ခဏလေး ... ခဏလေး ... "

" အို ဒေါက်တာ ... ဖြေးဖြေး ... အား ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... "

" စူဇီကလည်းကွာ ... ဒါလေးများ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ... "

" စူဇီမခံရတာကြာပြီ ဒေါက်တာရဲ့ ... ဒါကြောင့်မို့ သိပ်မခံနိုင်တာ ... ဖြေးဖြေးလုပ်နော် ... "

ဒေါက်တာမင်းဒင်က ချော့မော့၍ မှန်မှန်ဆောင့်၏။ စူဇီက အံကလေးကြိတ်ပြီး လီးကြီး၏ဒဏ်ကို ခံနေရသည်။ ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် အောက်ပိုင်းတွင် စူဇီ၏စောက်ဖုတ်လေးကို တချက်ချင်းမှန်မှန်လိုးနေသလို ပေါ်ပိုင်းမှ ဖေါင်းမို့အိစက်သော နို့နှစ်လုံးကို တလုံးစီစို့ပေးနေ၏။

စူဇီသည် မဆန့်မပြဲဝင်လာသော ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ လီးကြီးကြောင့် နာကျင်နေသော်လည်း ကာမဆန္ဒအလွန်ပြင်းထန်နေပါပြီ။ သူမ၏ကာမစိတ်များထကြွနေပြီး မျက်လုံးကိုစုံမှတ်ထားကာ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖက်ထားသော လက်ချောင်းလေးများက ရွှေ့လျားပွတ်သပ် ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်နေကြ၏။ စောက်ပတ်အတွင်းမှ အရည်ကြည်များကလည်း တတောက်တောက် ယိုးစီးလာကြ၏။

လီးကြီးဝင်ထွက်သည့်အခါများတွင် စောက်ခေါင်းဝ လိုဏ်ဂူထဲမှ စိုစွတ်ထွက်ပေါ်လာသော အရည်များကြောင့် တဖွတ်ဖွတ် အသံမြည်နေပေသည်။ တချက်တွင် အရှိန်ဖြင့် တအားပြစ်ဆောင့်လိုက်ရာ ဒုတ် ဒုတ် ဟူသောအသံနှင့် လီးကြီးက အဆုံးတိုင်ဝင်လာရာ ဒစ်ကြီးက သားအိမ်ဝကို ဆောင့်မိ၏။ ထိုအခါ စူဇီမှာ အားကနဲ အော်ပြီးကော့တက်သွား၏။ သံကုတင်လေးက ဆောင့်လိုးလိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့်တကျွီကျွီရမ်းခါလျက် စူဇီ့ကိုယ်လုံးလေးမှာလည်း သွက်သွက်ခါ တုန်သွားပေသည်။

စောက်ပတ်ကလေးမှာကျဉ်းသလောက် လီးကြီးက ကြီးလွန်းလှသဖြင့် အဆုံးထိဝင်သွားသောအခါ စောက်အုံကလေးတခုလုံး ပြည့်ကျပ်တင်းစို့နေလေသည်။ လီးကြီးအဆုံးထိဝင်သွားသောအခါမျိုးတွင် စောက်အုံကလေးက ခွက်လျက်ချိုင့်ဝင်သွားပြီး ဆွဲနှုတ်လိုက်သည့်အခါများတွင် ခုန်းကြွ၍ဖေါင်းတက်လာသည်။ လီးကြီးက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် စောက်ပတ်ကလေးက ခုန်းလိုက်ခွက်လိုက် ဒါကိုမြင်နေရသော နန်းမူမှာလည်း စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့လောက်အောင်ဖြစ်လာသည်။ ထဘီလေးကို အပေါ်သို့လှန်တင်လိုက်ပြီး သူမ၏စောက်ပတ်အတွင်းသို့ လက်ချောင်းလေးများဖြင့် တစွပ်စွပ်ထိုးနှိုက်နေမိတော့သည်။

အောက်မှဖြဲကားကော့မြှောက်၍ခံနေရသော စူဇီမှာ ခံရင်း ခံရင်း ကောင်းသထက်ကောင်းလာကာ စောစောကနာကျင်မှုဝေဒနာလေးများပျောက်ဆုံးသွားရပြီး ကာမအရသာအရှိန်အလေးများက တရှိန်ရှန်တက်လာတော့၏။

" အို ... အို ... ဆောင့်ပါ ဒေါက်တာရယ် ... အရမ်း ကောင်းလာပြီကွယ် ... "

" စူဇီခံနိုင်လာပြီ မဟုတ်လားဟင် ... "

" ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ... ဆောင့်ပါ.. ဆောင့်ပါ... ကောင်းလိုက်တာဒေါက်တာရယ် "

" အား ... ရှီး ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ... "

" ဖွပ် ... စွပ် ... ဖတ် ... ဖတ် ... "

" အား ... အား ... ဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိဘူး ဒေါက်တာရယ် ... "

" ခပ်နာနာလေး ဆောင့်စမ်းပါ ... စူဇီ ခံလို့ အရမ်းကောင်းလာပြီ "

ဒေါက်တာမင်းဒင်က စူဇီ၏ နို့နှစ်လုံးကို စုံကိုင်ဆွဲ၍ အဆက်မပြတ် ဆောင့်၍ဆောင့်၍ လိုး၏။ လီးကြီးမြုပ်ဝင်သွားတိုင်း၊ ဥကြီးနှစ်လုံးက စူဇီ၏ ဖင်ကားကားကြီးနှစ်ခြမ်းကြား စအိုဝလေးကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်ခတ်၏။ အရည်များရွှဲအိုင်နေသဖြင့် သူမ၏ပေါင်ခြံနှင့် ဆီးခုံပါမကျန် စင်ထွက်ကုန်၏။ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏အမွှေးများနှင့် ၎င်း၏လဥကြီးတွင်လည်း သူမ၏ စောက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲလျက်ရှိတော့သည်။

စမ်းသပ်ခန်းအတွင်းမှ ဂျပန်မလေးစူဇီ ကော့ပြန်လန်နေသလို ရေအိမ်တွင်းမှ နန်းမူလည်း သူတို့လိုးနေကြသည်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ထဲတွန့်လိမ်လျက်ရှိပါတော့သည်။ အော်ဒါမျိုးကို တခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ အပျိုစင် သူနာပြုဆရာမလေးနန်းမူသည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်သွေးသားဆူဖြိုးသည့်အရွယ်မို့ တစ်ယောက်ထဲ မာစတာဗေးရှင်းလုပ်နေမိသည်တကား ...

အောက်မှခံနေသော စူဇီလည်းအရသာတွေ့နေပြီ ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ ဆောင့်ချက်နှင့်အညီ ပေါင်တံသွယ်သွယ်နှစ်ချောင်းကို ရင်ဘတ်နှင့် ကတ်အောင် အစွမ်းကုန် ဖြဲကားထားပေးပြီး ဖင်ကြီးကိုပါမြှောက်ကြွ၍ ကော့ထိုးပေးနေသည်။ အရှိန်ကလေးရလာပြီ ဖြစ်သော ဒေါက်တာမင်းဒင်က စူဇီ၏နှုတ်ခမ်းလေးကို ငုံခဲစုပ်ယူကာ သူ့ဖင်ကို မြှောက်လိုက် ကြွလိုက်ဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်ထည့်နေတော့သည်။

သူ၏လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကလည်း စူဇီ၏ခန္ဓာကိုယ်လှလှလေးပေါ်တွင် အငြိမ်မနေ နိုင်အောင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ တကိုယ်လုံးကိုဖြစ်ညှစ်ပွတ်သပ်နေသည်။ နို့နှစ်လုံးကိုညှစ် လိုက် ဖင်ကြီးနှစ်လုံးကို ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်ဖြင့် လုပ်ရင်း စောက်ပတ်အတွင်းသို့ လီးကြီးကို ဆုံထောင်းသလို ထောင်းထည့်နေလေသည်။

" အား ... ဟင့် ... ဟင့် ... ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးဆောင့်ပါဒေါက်တာ ... မြန်မြန် ... မြန်မြန်လေး ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ပြီးတော့မယ် ... မရပ်လိုက်ပါနဲ့ ... "

ဒေါက်တာမင်းဒင်က စူဇီ၏ပေါင်နှစ်ချောင်းကို သူ၏ပုခုံးပေါ်သို့ တဖက်တချက်တင် လိုက်ပြီး ကော့ထောင်ထားသော ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကြားရှိ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ သူ့လီးကြီးကို အဆုံးတိုင်ပင် အားရပါးရဆောင့်သွင်းပစ်လိုက်၏။ စူဇီမှာ ပြီးကာနီးဖြစ်သဖြင့် အားမလို အားမရဖြစ်လာကာ ဒေါက်တာမင်းဒင်၏ ခါးကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဆွဲဖက်ကာ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို အတင်းဖြဲပေးထားသည်။ ဖင်ကြီးကိုပါ ကော့မြှောက်၍ စကောဝိုင်းသလို လုပ်ပေးလိုက် ဘယ်ညာယိမ်းပေးလိုက်ဖြင့် သူ၏ဆောင့်ချက်နှင့်အညီ လိုက်လုပ်ပေးနေရာ ဒေါက်တာမင်းဒင်အဖို့ အထူးဇိမ်တွေ့နေ၏။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ချိတ်တင် ၍ ခါးလေးကိုဟိုဘက်သည်ဘက်လိမ့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါစူဇီ၏ ဖင်တခြမ်းမှာ အပေါ်သို့ မြှောက်တက်သွားပြီး နောက်တချမ်းကအောက်ဖက်သို့နိမ့်သွားသည်။ ဤသို့ဒေါက်တာမင်းဒင် ၏ လီးကြီးကို စွတ်ငုံထားသော စောက်ပတ်အတွင်းရှိ နှုတ်ခမ်းသားလေးများက ဝက်အူရစ် စပလိန်ကို အပြန်အလှန်လှည့်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး အတွင်းမှလည်း ရှုံ့ပွရှုံ့ပွဖြင့် ညှစ်၍ ညှစ်၍ပေးသည်။ စူဇီ အတော်အပေးကောင်းသည်။ စူဇီ၏ အခံကောင်းမှုကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းဒင်လည်း သုတ်လွှက်ချင်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးမပြီးသေးသဖြင့် အသာအောင့်၍ သုတ်ကိုထိန်းရင်း ဆက်ဆောင့်နေသည်။

ရေအိမ်အတွင်းမှနန်းမူသည်လည်း စူဇီအလိုးခံပုံကိုသဘောကျရင်း သူမ၏စောက်ဖုတ် ကလေးထဲသို့လက်နှိုက်ကာ စူဇီလုပ်သလို ကော့လိုက် ကားမြှောက်လိုက် လုပ်နေတော့သည်။

" အိုး ... လိုးစမ်းပါရှင်... နန်းမူကို နာနာလေး ဖိလိုးပေးစမ်းပါ ... "

တစ်ယောက်တည်း ပါးစပ်မှလည်း ယောင်ယမ်း၍ အသံအစ်အစ်ကလေးဖြင့် ပြောနေမိသည်။ နန်းမူလည်း အရမ်းခံချင်နေသည်။ ခံချင်စိတ်တွေတအားဖြစ်နေမိပြီ။ စူဇီခံတာကို သိပ်အားကျနေမိသည်။

နန်းမူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေအိမ်အတွင်းမှာ ဇီလင်တွေ တက်ပြီး မာစတာဗေးရှင်းခေါ် တစ်ကိုယ်ရေ အာသာဆန္ဒ ဖြေဖျောက်နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တအင်းအင်း ညီးငြူမိ၏။

ဒေါက်တာမင်းဒင် တစ်ယောက်မှာလည်း ဂျပန်မလေးစူဇီကို လိုးရင်းလိုးရင်း ကောင်းသထက် ကောင်းလာကာ ကောင်မလေး၏ မို့ဖောင်းသောနို့အုံဖွေးဖွေးနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဘယ်ညာဆုတ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်းခြင်းကပ်ကာ တပြွတ်ပြွတ်စုတ်ရင်း ဆောင့်ပြီးရင်း ဆောင့်ထည့်နေတော့သည်။

ခဏအကြာ စူဇီသည်လည်း အရသာထူးကိုတွေ့၍ စောက်ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းထဲမှ ဒေါက်တာ၏ လချောင်းပွပွကြီးကို ပွစိပွစိဖြင့် ညှစ်ပေးရင်း အရည်များရွှဲဆိုထွက်လာကာ အပြင်သို့ တဖွီးဖွီး ပန်းထွက်၍ ကာမအရသာ၏ အထွတ်အထိပ်ပန်းတိုင်သို့ တက်လှမ်း ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

စူဇီ၏ အကြောအချဉ်များ ဆုတ်ဆိုင်းသွားမတတ် ဖြိုးဖြိုးဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လို့သွားရကာ ခြေချောင်းလက်ချောင်းကလေးများပင် တုတ်ကွေးသွားမတတ် အရသာကို အစွမ်းကုန်ခံစား ရရှိ လိုက်ရပြီး တစ်ချီပြီးသွားလေသည်။

အပေါ်မှ လိုးဆောင့်ထည့်သွင်းနေရသော ဒေါက်တာမင်းဒင်သည်လည်း တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားရပြီး လီးအရင်းမှ တဆစ်ဆစ်ကကျင်တက်လာ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောဆွဲသလို ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်သွားကာ စူဇီ၏စောက်ပတ်အတွင်းသို့ လီးကြီးကိုအရင်းသို့ထိုးသွင်း၍ ဆီးစပ်ခြင်းထိကပ်ကာ သုတ်ရည်များကို တဖြစ်ဖြစ် ပန်းထွက်ထည့်လိုက်မိတော့သည်။

နှစ်ဦးစလုံး အပြီးခြင်းဆုံသွားသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းဒင်သည် ဂျပန်မလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် မှောက်လျက်ထပ်ကာ ဝက်မှိန်းမှိန်းနေတော့သည်။ နှုတ်ခမ်းချင်းအပြန် အလှန် တေ့စုတ်နေကြပြီး လီးကြီးကိုမူ စောက်ဖုတ်အတွင်း၌ မချွတ်တမ်းစိမ်ထားလေသည်။

ရေအိမ်အတွင်းမှ နန်းမူသည်လည်း ရင်မောသွားရလောက်အောင် သူတို့နှစ်ယောက် လိုးနေကြပုံကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း လှိုက်၍မောလာ၏။ သူမ၏ စောက်ဖုတ်အတွင်းမှ သုတ်ရည်များ တဘွတ်ဘွတ် ရွှဲစိုကာ ထွက်လာသည်။ နန်းမူသည် အလိုးခံချင်စိတ်များ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် စိတ်ကိုမနည်း ထိမ်းချုပ်ကာ ရေအိမ်အတွင်းမှ ထွက်လာ ခဲ့ရလေတော့သည်။